

MISTER MORGEN – IVO ROBIĆ, MUZEJ GRADA ZAGREBA, ZAGREB, LIPANJ – LISTOPAD 2007.

SAMO JEDNOM SE LJUBI

Pričom o Ivi Robiću dobivena je prilika za još jedno upoznavanje s dijelom domaće povijesti, od vremena Drugoga svjetskog rata do hrvatskog osamostaljenja. Točnije, riječ je o formiranju građanskoga društva i vrlo važnu segmentu njegova svakodnevnoga života – zabavljanju i prepustanju notama u koje su se utkala sjećanja i emocije tolikih naraštaja. Ivo Robić imao je važnu ulogu u ovome, predstavljao je našu poveznicu sa svijetom, a istom se tom svijetu predstavljao kao pripadnik glazbene scene jedne države koja je više-manje uspješno balansirala na granici Istoka i Zapada

U nizu izložbi vezanih uz zagrebačku kulturu i povijest, Muzej grada Zagreba priredio je jednu kojom se šira javnost podsjetila na jednog od najomiljenijih i svojedobno svjetski poznatih imena domaće zabavne glazbe – pjevača Ivu Robića (1923-2000), odnosno Mistera Morgena (kako je sama izložba naslovljena). Voditeljica projekta *Glazbene legende*, Vesna Leiner, potpomognuta većom skupinom stručnjaka, sastavila je zanimljiv i zgusnut pregled života i karijere legende hrvatske estrade. Inače, namjera projekta *Glazbene legende*, započeta izložbom *Dobro mi došel, prijatelj* – Viki Glovacki, poticanje je prikupljanja i čuvanja dijela materijalne i nematerijalne baštine koja ne pripada etabliranoj kulturnoj sceni, u kojem se zrcale brojni segmenti društveno-političkih prilika i kulturno-umjetničkih doseg.

Okosnicu izložbe čini mnoštvo predmeta koji su pripadali Ivi Robiću i njegovoj ženi, Marti. Njih je gospođa Marta Robić ustupila Muzeju, ne dočekavši, nažalost, ostvarenje izložbe. Mnoštvo dokumenata, omotnica ploča, izrezaka iz onodobnoga jugoslavenskoga, hrvatskog i svjetskog tiska, portreti i fotografije braćnoga para Robić s prijateljima i suvremenicima te razne memorabilije popraćene su s dovoljno objašnjenja i smještene su u interaktivni izložbeni kontekst, kojim odjekuju omiljeni šlageri davnijih vremena. Publici je omogućeno da i zapjeva na njihove melodije u karaoke-kutku, koji nosi ime nekadašnjeg elegantno uređena noćnog lokala uz Gradski podrum na Jelačiću – Grill Roomu. Osim njega, kao druge dvije teme, odnosno cjeline koje rekonstruiraju stvarne prostore, osmišljen je Salon ploča prema Salonu ploča diskografske kuće Jugoton, otvorenu 1964. u Bogovićevoj ulici, te dio nazvan Samo jednom se ljubi, koji u malom predstavlja zagrebački stan Marte i Ive Robića, u Alfirevićevoj 37. Kroz tu se cjelinu ističe i važna uloga supruge kao obiteljskog impresarija.

Ivo Robić rođen je u Garešnici 1923. kao prvi od tri sina Marije Legin i Stjepana Robića. Obitelj se poslije seli u Bjelovar. U skladu s *credom u zdravu tijelu zdrav duh* mladi Ivo marljivo je trenirao

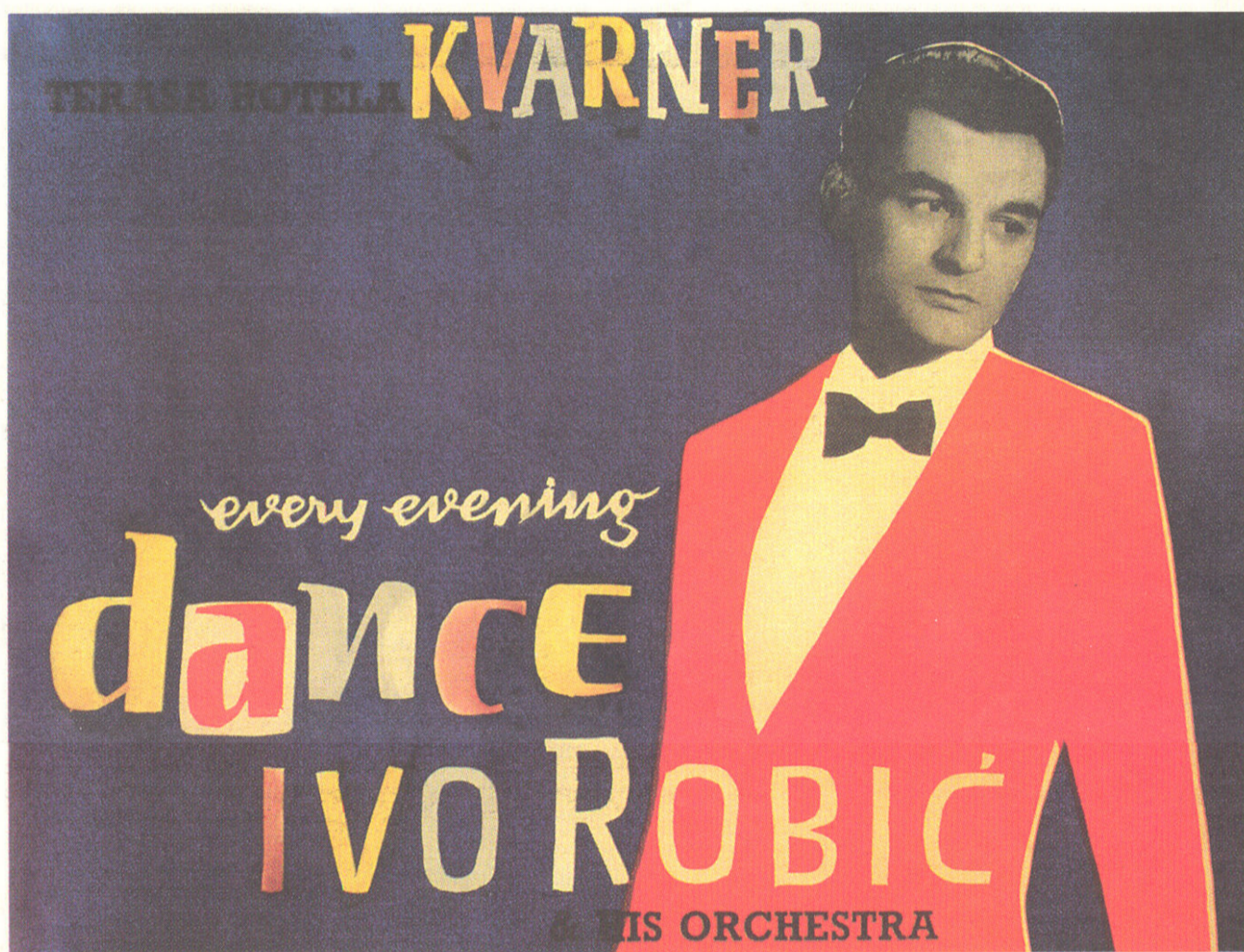
plivanje, rukomet, stolni tenis, aktivno je igrao nogomet, a pokazivao je i interes za umjetnost i književnost. Jako je volio crtati i slikati (na izložbi predočeni su neki njegovi okušaji), isticao se dikcijom (što se pogotovo očitovalo u kasnijoj

šlageri nadahnuti su zapadnoeuropskim i američkim uspješnicama. Na Državnoj krugovalnoj postaji Zagreb nastupali su Miroslav Golić, Miljenko i Silvio Sutlović, Ženski trio Delinski te tada najpopularniji pjevač Andrija Konc. U

početkom pedesetih godina bio je, kako u katalogu navodi Vesna Leiner, gotovo jedini pjevač zabavne glazbe. S njim i Rajkom Vali (Valerijom Hohnjec) i započinje era festivala – njih su dvoje na našem prvom festivalu, Natječaju za

biti »herojska i optimistična«.

Dok herojsku muziku ondašnjih udarnika danas malotko pamti, optimistične, ali i melankolične pjesme Ive Robića još će dugo odjekivati radijskim eterom: *Ta tvoja ruka mala* (Lj. Kuntarić – B.

pjevačkoj karijeri), pjevao je u zboru i svirao violinu u školskom diksilend-ansamblu.

Prije nego što je položio državnu maturu, u jesen 1942. ili početkom 1943. došao je u Zagreb i na nagovor prijatelja nastupao kao barski pjevač u zagrebačkom Kolu u pratnji orkestra Charlieja Pavlića. Potom je za vrijeme Drugoga svjetskog rata Robić bio neko vrijeme stalno zaposlen u rečenom Grill Roomu, a s manjim je prekidima, u pratnji Kalmana Kočija, u tom lokalnu pjevao do sredine pedesetih godina. Njegovi su roditelji dakako, kako to biva u hagiografijama poznatih glazbenika, bili protiv nesigurne zanata, nadajući se da će im sin prihvatiti sigurniju službu. No, za utjehu, prve će pjesme otpjevati za svoju mamu.

I tijekom rata u Zagrebu se odvijao bogat kulturni život. U njegov muzički segment ubrzo se uključuje i Robić. Popularni

popularnom Muzičko-nakladnom zavodu Albini 1943. Ivo Robić slučajno upoznaje skladatelja Mariju Kinela, koji postaje njegov bliski suradnik.

Pričom o Ivi Robiću dobivena je prilika za još jedno upoznavanje s dijelom domaće povijesti, od vremena Drugoga svjetskog rata, poslijeratne Titove Jugoslavije do hrvatskog osamostaljenja. Točnije, riječ je o formiranju građanskoga društva i vrlo važnu segmentu njegova svakodnevnoga života – zabavljanju i prepustanju notama u koje su se utkala sjećanja i emocije tolikih naraštaja. Ivo Robić imao je važnu ulogu u ovome, predstavljao je našu poveznicu sa svijetom, a istom se tom svijetu predstavljao kao pripadnik glazbene scene jedne države koja je više-manje uspješno balansirala na granici Istoka i Zapada.

Uloga Ive Robića bila je pionirska:

najbolje plesne melodije, održanu u Zagrebu, u Koncertnoj dvorani Istra 6. prosinca 1953, nastupili kao jedini izvođači, podijelivši ravnomjerno repertoar od dvanaest skladbi.

Robić je s malobrojnom plejadom kolega pjevača, poput već spomenute Rajke Vali, Zvonimira Krkljuša te glazbenika Miljenka Prohaske, Nikice Kalogijere, Stjepana Mihaljinca i ostalih, uspio prevladati otpor vladajuće strukture spram stranih utjecaja jazza, odnosno *lake muzike*, te utrti put novim mladim snagama: Dragi Dikliću, Anici Zubović, potom Zdenki Vučković, Ani Štefok, Višnji Korbar, Terezi Kesovija, Karlu Metikošu, te Gabi Novak, Arsenu Dediću i mnogim drugim pjevačima. O problemu moderne muzike se prigodom primanja delegacije 2. kongresa Saveza muzičkih umjetnika Jugoslavije 1953. izjasnio i sam Tito, zahtijevajući da muzika, kako bi bila u skladu s današnjom stvarnošću, mora

Chudoba), *Samo jednom se ljubi* (I. Robić – M. Kinel – S. Mihaljinac), *Tiho plove moje čežnje* (N. Grčević – N. Grčević – R. Bosner), da spomenemo samo neke. Zvezdani prodor Robić je započeo zapravo u Opatiji bajnoj, točnije na hotelskoj terasi hotela Kvarner, s koje su njegove pjesme privlačile brojne domaće i strane turiste. Za njegov je uspjeh uvelike zaslužno poznanstvo i suradnja sa svestranim njemačkim glazbenikom Bertom Kaempfertom. Ugodnim glasom i preciznom dikcijom osvojio je slušatelje prvo u Njemačkoj, a i u Čehoslovačkoj veoma su rado slušali njegove skladbe s repertoara Georgea Gershwin, Elvisa Presleya, Colea Porter, Domenica Modugna. Naposlijetku, slomio je najtvrdi orah za svakog pjevača – Sjedinjene Američke Države. Tamo je čak u jednom razdoblju 1959. na Billboardovoj ljestvici bio ispred Franka Sinatre. Iste godine nastupa u poznatom Perry Como Showu. S pjesmom *Morgen* švicarskoga skladatelja Petera Moessera u Kaempfertovom aranžmanu nakon američkoga trijumfa poželjeo je velik uspjeh i u Njemačkoj, Francuskoj,

Austriji, Engleskoj, Japanu, Južnoafričkoj Republici, Australiji, Novom Zelandu te Južnoj Americi.

Dvojezični, hrvatsko-njemački katalog sadrži tekstove gradonačelnika Opatije Amira Muzura, Vesne Leiner, Maje Šojat-Bikić, Veljka Lipovčaka, Stjepana Mihaljinca i Borisa Mašića, koji prate i tumače bogatu karijeru Ive Robića u trajanju više od pet desetljeća, a priložen je i CD s pjesmama. Osim kao vrstan interpret, Ivo Robić ostao će zapamćen i kao skladatelj – napisao je više od sto skladbi. Uz izložbu, atraktivno je približavanje njegova opusa mlađoj generaciji projekt Roberta Marekovića, nedavno objavljen CD *Samo jednom se ljubi*, na kojem poznati pjevači pjevaju hitove Mistera Morgena.

Barbara Vujanović